

www.eksegersi.gr

1,30 ΕΥΡΩ

Νέο χαράτσι
**Με πιο σκληρά ταξικά
χαρακτηριστικά**

[ΣΕΛΙΔΑ 2](#)

**Μύθος η επερχόμενη
ανάπτυξη**

[ΣΕΛΙΔΑ 8](#)

Νέα προκλητική ρύθμιση
**Προσκυνούν ξανά τους
καναλάρχες**

[ΣΕΛΙΔΑ 3](#)

**Το 2013 αφήνει βαριά
λαβωμένη την Εκπαίδευση**

[ΣΕΛΙΔΑ 7](#)

**Ο Περισσός ανακαλύπτει
την κρυφή γοητεία του
τροτσκισμού**

[ΣΕΛΙΔΑ 5](#)

Λωρίδα της Γάζας
**Πέντε χρόνια αποκλεισμού
και αντίστασης**

[ΣΕΛΙΔΑ 6](#)

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ή βαρβαρότητα

Οταν πρωτοδημοσιεύτηκε το φορομητικό νομοσχέδιο για τον Ενιαίο Φόρο Ακίνητης Περιουσίας (ΕΝΦΑ), με τον οποίο χαροπάσωνταν και η αγροτική γη και οι εγκαταστάσεις σ' αυτή (αποθηκευτικοί χώροι, θερμοκήπια κ.λπ.), οι βιολετές της δικομιατικής συγκυβέρνησης που εκλέγονται στην περιφέρεια ξεσήκωσαν θύελλα δημογραφικής διαμαρτυρίας για τη φορολογία των αγροτών και απαιτούσαν να γίνουν σοβαρές αλλαγές προς όφελος δήθεν των αγροτών. Μετά τις εσωκομιατικές παρεμβάσεις και τις σχετικές διορθώσεις στο νομοσχέδιο, οι πολιτικάντρες αυτοί άρχισαν τους πανηγυρισμούς με στόχο να τις πιστωθούν εκλογικά. Απέκρυψαν όμως τις συμπληρωματικές και πολύ ευνοϊκές ρυθμίσεις που έγιναν προς όφελος το μεγάλου κεφαλαίου, γενικά, και ιδιαίτερα των καπιταλιστών που κατέχουν πολυτελείς κατοικίες σε περιοχές με πολύ υψηλές Τιμές Ζώνης και οικόπεδα εντός σχεδίου πόλης με πολύ υψηλή Μοναδιαία Αξία Οικοπέδου. Η Μοναδιαία Αξία Οικοπέδου είναι ο λόγος της φορολογητέος αξίας του οικοπέδου προς την συνολική επιφάνειά του σε περιοχές εντός σχεδίου πόλης.

ΕΝΦΙΑ στους αγρότες

Ο ΕΝΦΑ (Ενιαίος Φόρος Ακινήτων) μετονομάστηκε σε ΕΝΦΙΑ (Ενιαίος Φόρος Ιδιοκτησίας Ακινήτων) στην τελική μορφή που έχει γίνει πλέον νόμος του κράτους. Με το αρχικό νομοσχέδιο επιβαλλόταν στους αγρότες για πρώτη φορά φόρος στη γη και στις εγκαταστάσεις αγροτικής χρήσης, με βάση κάποιους συντελεστές:

Πρώτος είναι ο Συντελεστής Βασικού Φόρου (ΣΒΦ) που ανερχόταν σε 1,5 ευρώ το στρέμμα και με το νέο νομοσχέδιο ανέρχεται σε 1 ευρώ.

Δεύτερος είναι ο Συντελεστής Θέσης (ΣΘ), που παρέμεινε ο ίδιος και στο νέο νομοσχέδιο.

Τρίτος είναι ο Συντελεστής Χρήσης (ΣΧ), στον οποίο έγιναν σημαντικές αλλαγές. Στις επήσεις καλλιέργειες ήταν 1, στις δενδροκαλλιέργειες 2 και στις ελαιοκαλλιέργειες 1,8. Με το νέο νομοσχέδιο έγινε 2 για όλες τις καλλιέργειες.

Τέταρτος είναι ο Συντελεστής Κατοικίας (ΣΚ), που αφορά τις κατοικίες μέσα σε αγροτική γη (Γήπεδο). Αυτός ο συντελεστής παρέμεινε ίδιος (5).

Πέμπτος είναι ο Συντελεστής Απόστασης από τη Θάλασσα (ΣΔΘ), που υπήρχε στο αρχικό νομοσχέδιο, ενώ στο νέο καταργήθηκε. Δεν καταργήθηκε βασικά για τους αγρότες, αλλά για τους μεγαλοδιοκτήτες εκτάσεων που καλλιεργούνταν πιθανά παλαιότερα, ενώ τώρα προορίζονται για άλλες χρήσεις. Το ύψος του ήταν ανάλογο της απόστασης από τη θάλασσα. Για πλήρειμα, για απόσταση μικρότερη από 100 μέτρα ήταν 3, ενώ για απόσταση από 100 έως 200 μέτρα 2. Μ' αυτόν τον συντελεστή αυξάνονταν πολύ το χαράτσι.

Την κατάργηση αυτού του συντελεστή, που μειώνει το χαράτσι στις καλλιεργούμενες εκτάσεις μέχρι 800 μέτρα από τη θάλασσα, μετέτρεψε σε σημαία η Φ. Πατριανάκου (εισηγήτρια της ΝΔ), μιλώντας για ρύθμιση προς όφελος αποκλειστικά των αγροτών και παρουσιάζοντας το πρόστιμο αγρότη που έχει ένα χωράφι 20 στρεμμάτων και που θα πληρώνει 52,8 και όχι 198 ευρώ που θα πληρώνει με το αρχικό νομοσχέδιο. Σημειώνουμε ότι οι περισσότερες γεωρ-

■ Νέο χαράτσι

Με πιο σκληρά ταξικά χαρακτηριστικά

γικές εκτάσεις δε βρίσκονται κοντά στη θάλασσα και μάλιστα σε απόσταση μέχρι 800 μέτρα.

Εκτος είναι ο Συντελεστής Πρόσφυσης (ΣΠ) που ήταν 1,2 (πρόσωπο σε εθνικό δίκτυο) και 1,1 (πρόσωπο σε επαρχιακό δίκτυο). Στο νέο νομοσχέδιο και αυτός ο συντελεστής καταργήθηκε. Η επίπτωση αυτού του συντελεστή ήταν πολύ μικρή και η κατάργησή του δε θα επιφέρει σημαντική αλλαγή στο ύψος του χαρατσιού.

Εβδομός είναι ο Συντελεστής Αρδευσης (ΣΑ), που εισάγεται με το νέο νομοσχέδιο. Επειδόμενος είναι 1,2 και δεν είναι αρδευόμενη όλη η καλλιέργεια μενην γεωργική γη στην Ελλάδα, η επίδρασή του θα είναι μικρή τόσο στο ύψος του χαρατσιού όσο και στον αριθμό των αγροτών.

Ογδος είναι ο Συντελεστής Ειδικών Κτηρίων (ΣΕΚ), ο οποίος επίσης καταργήθηκε με το νέο νομοσχέδιο. Σημειώνουμε ότι δεν έχουν όλοι οι αγρότες Ειδικά Κτήρια.

Ενοτος είναι ο Συντελεστής Βοηθητικών Χώρων (ΣΒΧ) που και αυτός καταργήθηκε με το νόμο για τον ΕΝΦΑ.

Συγκρίνοντας το αρχικό νομοσχέδιο και το νέο, βλέπουμε ότι:

Πρώτον, πλήρτεται η συντριπτική πλειοψηφία των αγροτών που ασχολούνται με τις μονοετείς καλλιέργειες, γιατί ο Συντελεστής Χρήσης (ΣΧ) διπλασιάζεται και από 1 γίνεται 2, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των καλλιέργειμενων εκτάσεων δε βρίσκεται σε απόσταση μικρότερη των 800 μέτρων από τη θάλασσα.

Δεύτερον, με το Συντελεστή Κατοικίας (ΣΚ) πλήρτεται η μεγάλη πλειοψηφία των αγροτών, επειδόμενος κατοικία στις αγροτικές εκτάσεις ή η πρώτη κατοικία τους βρίσκεται εκτός σχεδίου πόλης ή εκτός οικισμού.

Τρίτον, είναι ψευδής ο ισχυρισμός της δικομιατικής συγκυβέρνησης, ότι με τον ΕΝΦΑ μειώνεται το χαράτσι σε όλους τους αγρότες. Μειώνεται μόνο στην πλούσια αγροτιά (σ' αυτή συμπεριλαμβάνουμε και τους πλούσιους κτηνοτρόφους) που έχει βασικά τις Ειδικές και Βοηθητικές Εγκαταστάσεις στις υπαίθριες καλλιέργειες και στην κτηνοτροφία. Μειώνεται επίσης στους ιδιοκτήτες θερμοκηπίων που ανήκουν στους πλούσιους αγρότες.

Κάτοχοι πολυτελών κατοικιών και οικόπεδων

Οπως προαναφέραμε, με πρόσχημα τη δήθεν μείωση του χαρατσιού στους αγρότες έκαναν σημαντικές αλλαγές στο φόρο που θα καταβάλλουν οι ιδιοκτήτες πολυτελών κατοικιών και οι ιδιοκτήτες οικοπέδων-φιλέτων. Με τη μείωση αυτή, όπως θα δούμε στη συνέχεια, αυτοί οι ιδιοκτήτες ρεφάρουν την επιβολή του λεγόμενου συμπληρωματικού φόρου, που επιβάλλεται με το νέο νόμο σε όσους κατέχουν συνολική ακίνητη περιουσία που ξεπερνά τις 300.000 ευρώ.

Στο αρχικό νομοσχέδιο υπήρχαν 20 κλιμάκια Συντελεστού Βασικού Φόρου στην κατοικία. Με το νόμο για τον ΕΝ-

ΦΙΑ τα κλιμάκια μειώθηκαν σε 12. Ομως, δεν είναι μόνο η μείωση του αριθμού των κλιμακίων, που κάνει το χαράτσι περισσότερο αναλογικό και λιγότερο προσδευτικό (προσδευτικό από μαθηματική άποψη). Για τις κατοικίες με Τιμή Ζώνης από 3.500 μέχρι 5.000 ευρώ και πάνω από 5.000 ευρώ γίνεται μεγάλη μείωση στο Συντελεστή Βασικού Φόρου, που ξεκινάει από 1,5 ευρώ το τετραγωνικό μέτρο και φτάνει τα 4 ευρώ το τετραγωνικό. Σε όλες τις προηγούμενες κατηγορίες Τιμής Ζώνης παρατηρείται μια μικρή αυξομείωση στον ΕΝΦΑ.

Παίρνοντας ως παραδείγμα μια κατοικία 75 τετραγωνικών μέτρων, που βρίσκεται σε πολυκατοικία μέχρι τον 1ο όροφο, βλέπουμε ότι συμβαίνουν τα εξής στα 12 κλιμάκια του Συντελεστή Βασικού Φόρου.

Για Τιμή Ζώνης 0-500 ευρώ έχουμε μείωση 25 ευρώ περίπου. Για Τιμές Ζώνης από 500-750 ευρώ μέχρι 3.500 ευρώ έχουμε μια αυξομείωση μέχρι 74 ευρώ. Για Τιμές Ζώνης 3.500-5.000 και πάνω από 5.000 ευρώ παρατηρήθηκε σημαντική μείωση του ΕΝΦΑ, που αρχίζει από 142,5 και φτάνει τα 360 ευρώ! Φυσικά, οι πολυτελείς κατοικίες της μπουρζουαζίας και των κολαούζων της δεν είναι 75 τετραγωνικά. Ετσι, η μείωση του χαρατσιού σε σχέση με το αρχικό νομοσχέδιο είναι πολύ μεγαλύτερη.

Η μείωση αυτή υπερκαλύπτει το συμπληρωματικό φόρο που επιβάλλεται σ' αυτούς που έχουν ακίνητη περιουσία αξίας πάνω από 300.000 ευρώ (στη συνολική ακίνητη περιουσία δεν συμπεριλαμβάνονται τα οικόπεδα). Ο χώρος δεν επιπρέπει να φέρουμε και όλα παραδίγματα, από τα οποία αποδεικνύεται ότι συνολικά οι μπουρζουαζίες ευνοούνται με το νέο νομοσχέδιο, διότι με τον ΕΝΦΑ διέρχεται προστασία από την επιβολή της παραχώρησης του Δημοσίου που έχουν κυρωθεί με νόμο μέχρι την κατάθεση στη Βουλή του παρόντος νόμου εφόσον σε αυτές είχε προβλεφθεί, με σκοπό να μη διαπιστωθεί από το «λειψά μορφωμένο πότπολο» το μέγεθος της χαροπικής ρύθμισης προς το μεγάλο κεφαλαίο. Μιας ρύθμισης υποτίθεται γενικευμένης και διαταξικής, προκειμένου να εισπράττονται 2,9 δισ. ευρώ επησίως.

Με το άρθρο 29 παρ. 1 του Ν. 3842/2010 απαλλάσσονται από το φόρο «τα κτίσματα που ανεγείρονται για τρία (3) έτη από την έκδοση της αρχικής οικοδομικής άδειας, εκτός αν στο διάστημα αυτό έχουν εκμισθωθεί με οποιοδήποτε άλλο τρόπο χρησιμοποιηθεί». Οι απαλλαγές ισχύουν από το έτος 2011 και επόμενα. Με το άρθρο αυτό δινόταν η δυνατότητα ακόμη και σε μεσαίου βεληνεκούς ιδιοκτήτες ακινήτων, που έχουν στην κατοχή τους ένα ή μερικά διαμερίσματα ή μονοκατοικίες, που αποκτήθηκαν ε

Πέμπτος χρόνος

Σε τρεις μέρες θα μπούμε στον πέμπτο μηνυμονιακό χρόνο. Ο οποίος θα είναι χειρότερος από τους τέσσερις προηγούμενους. Γιατί οι συνέπειες της κρίσης συσσωρεύονται χρόνο με χρόνο και τα εργατικά νοικοκυριά έχουν καταναλώσει όλα τους τα αποθέματα.

Δε θα μπούμε σε συζήτηση για το αν θα έχουμε ανάπτυξη 0,4% ή 0,6% ή αν το ΑΕΠ θα μείνει στα ίδια ή αν θα έχουμε νέα χρονιά καπιταλιστικής ύφεσης (που για μας είναι το πιθανότερο, δεδομένου ότι ο ελληνικός καπιταλισμός κλείνει το 2013 με -4%, στην καλύτερη περίπτωση).

Εκείνο που έχει σημασία είναι πώς ακόμα και μια ανάπτυξη ελάχιστα πάνω από το μηδέν δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα στην κοινωνική πραγματικότητα. Δε θα μειώσει καν την ανεργία, όπως προεξιφλούν όλα τα επιτελεία του κεφαλαίου, οι θεσμικοί οργανισμοί του.

Πάνω απ' όλα, δε θ' αναχαιτίσει την κινεζοποίηση, αλλά αντίθετα θα τη βαθύνει. Κυρίως στο δημόσιο τομέα, δεδομένου ότι στον ιδιωτικό τομέα έχει διαμορφωθεί εκείνο το θεσμικό πλαίσιο που -σε συνδυασμό με την αυθαιρεσία των καπιταλιστών- επιτρέπει την εξασφάλιση εργατικής δύναμης με ασιατικές τιμές και εργασιακές σχέσεις. Τέτοιο βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης δεν γνώρισε ο ελληνικός καπιταλισμός ούτε στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια.

Ο βασικός στόχος της μηνυμονιακής επιτήρησης, πινακίδα της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας επιτευχθηκε. Στόχος του κεφαλαίου και του πολιτικού του προσωπικού είναι πλέον η συντήρηση αυτού του καθεστώτος. Συντήρηση που μπορεί να γίνει και με μικρομερεμέτια τα επόμενα χρόνια, τα οποία θα διευθετούν την κοινωνική οργή, χωρίς ν' αλλάζουν την ουσία της κινεζοποίησης.

Τέτοια μερεμέτια υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Τέτοια μερεμέτια μπορεί να κάνει ακόμη και ο μηνυμονιακό πολιτική συμμαχία που κυβερνά. Τα περιθώρια κάποια στιγμή θα υπάρξουν και ο καυγάς θα γίνεται για κάποια ψίχουλα.

Μπορούν τα μερεμέτια, μπορούν τα ψίχουλα να εξαφανίσουν την κινεζοποίηση; Μπορούν να βγάλουν την εργατική τάξη από την εξαθλίωση;

Η απάντηση είναι ΟΧΙ. Οχι, γιατί ο καπιταλισμός δεν έχει περιθώρια να επιστρέψει καν σε κεϊνσιανά μοντέλα παλαιότερων δεκαετιών. Αυτή η δυνατότητα εξέλιπε ΟΡΙΣΤΙΚΑ από το σύγχρονο καπιταλισμό.

Γι' αυτό και το δίλημμα που επανέρχεται δεν είναι «μερκελιστές ή κεϊνσιανοί», όπως υποστηρίζουν οι σύγχρονοι -ροζ απόχρωσης- σοσιαλδημοκράτες, αλλά το παλιό εκείνο σύνθημα που σφράγισε την πορεία του προλεταριάτου στο πρώτο μισό του 20ού αιώνα: ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ.

Καλή χρονιά, αγωνιστική!

■ Κόκκινο χαλί

«Red carpet», κόκκινο χαλί στρώνει η κυβέρνηση για να υποδεχτεί τους «επενδυτές», δηλαδή τους πλιατσικολόγους των γνωστών αρπακτικών funds, που δια δελήσουν να πάρουν μέρος στο μεγάλο πάρτι των ιδιωτικοποίησεων. Το ανακοίνωσε ο ίδιος ο Σαμαράς, σε μαγνητοσκοπημένο μήνυμα του που προβλήθηκε στο 15ο επενδυτικό φόρουμ της Capital Link, που πραγματοποιήθηκε στις 17 Δεκέμβρη στο Metropolitan Club του Μανχάταν με δέρμα «Μία Εποχή Ευκαιρίων». Πέρα από την ουσία, η δουλοφρούση της δωσιλογικής κυβέρνησης εκφράζεται και με τα λόγια που επιλέγει να χρησιμοποιήσει ο επικεφαλής της (ως γνωστόν, κόκκινο χαλί στρώνεται μόνο για τους αρχηγούς κρατών).

■ Αδικίες

Επί της ουσίας, ο Δραγασάκης δεν είπε ψέματα, όταν αναφέρθηκε στο «λεφτά υπάρχουν» του Γιωργάκη. Πράγματι, ο Γιωργάκης δεν έλεγε μόνον αυτό. Ρωτούσε κιόλας: «Πού πήγαν τα λεφτά, κύριε Καραμανλή;». Μολαταύτα, εκείνο που έμεινε και που κυνηγάει τον Γιωργάκη μέχρι σήμερα, είναι το «λεφτά υπάρχουν», για το οποίο τον χτυπούν από δεξιά κι από αριστερά.

Το ερώτημα είναι γιατί επέλεξε αυτή την περίοδο ο Δραγασάκης να πει ότι «αδικούμε λίγο τον Γιώργο Παπανδρέου». Από το 2009 που το ΠΑΣΟΚ κέρδισε τις εκλογές και ιδιαίτερα από το 2010 που έβαλε τη χώρα στο Μνημόνιο, ο ΣΥΡΙΖΑ χτυπούσε συνέχεια από τ' αριστερά το ΠΑΣΟΚ και τον τότε αρχηγό του, καταγγέλλοντας ότι εξαπάτησαν τον ελληνικό λαό. Γιατί δεν θύγκει τότε ο Δραγασάκης να βάλει πάγι στους συντρόφους του;

Η εξήγηση ότι κάνει «άνοιγμα» στους παπανδρέϊκους ακούγεται λογική. Λογική επίσης είναι η εξήγηση ότι ζεφορτώνει από το άγος του «λεφτά υπάρχουν» την Κατσέλη, η οποία -σύμφωνα με όλους τους Πασόκους- ήταν αυτή που εμπνεύστηκε το σύνθημα. Από την άλλη, είναι μια καλή προετοιμασία και για τον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ, που λέει κάτι ανάλογο του «λεφτά υπάρχουν» και διά κάνει (αν μπορείται να σχηματίσει κυβέρνηση) μια κωλοτούμπα δεαματικότερη απ' αυτή του ΠΑΣΟΚ.

■ Λέτε:

Από το «προσκλητήριο των 58», εκτός από τους Φλωρίδη, Διαμαντοπούλου και Κουβελούδηρδους απουσίασε και η «Π 80». Δεν πρόκειται για μασονική στοά, αλλά για μια φράξια που είχε φτιάξει ο Ραγκούσης όταν ήθελε να το παιξει ομαδάρχης και βαρόνος (υποτίθεται ότι ήταν στέλεχη που μπήκαν στο ΠΑΣΟΚ μετά το 1980). Το ενδιαφέρον είναι ότι τα ραγκουσάκια έβγαλαν και ανακοίνωση, στην οποία έγραφαν: «Η δική μας Κεντροαριστερά δεν δια προκύψει εν όψει των επόμενων εκλογών ως φοβική αντίδραση στον ΣΥΡΙΖΑ!» Εμείς δυμηδήκαμε τις άριστες προσωπι-

κές σχέσεις του Ραγκούση με τον Τσίπρα, σφυρολαπτημένες την εποχή της Υπατίας (τότε ο Τσίπρας έσωσε το πολιτικό μέλλον του Ραγκούση, μεδοδεύοντας -με τη βοηθεία των γνωστών «κινηματικών» αλητήριων- το πισώλατο χτύπημα της απεργίας πείνας των μεταναστών) και αναρωτημένα: λέτε να το δούμε κι αυτό; Λέτε να δούμε την καρικατούρα Κιγκινάτου να επιστρέψει από το μπιφτεκάδικο της Πάρου στην κεντρική πολιτική σκηνή, μέσω ΣΥΡΙΖΑ;

■ Ξανασμίγουν τ' αηδόνια

Το κόμμα (λέμε τώρα) Κατσέλη είχε έναν γραμματέα ονόματι Λάμπρο Μίχο. Μέχρι το συνέδριο (λέμε τώρα) του κόμματος, όλοι το είχαν σίγουρο ότι ο Λάμπρος Μίχος δια είναι και πάλι γραμματέας. Ομως αυτός την τελευταία στιγμή την έκανε για άλλες πολιτείες, αφήνοντας τους συνέδρους (λέμε τώρα) σύζυγους. Και σε ποιες πολιτείες άραξε το βαρκάκι του Μίχου; Σ' αυτές των Φώτη Κουβέλη και Ανδρέα Λοβέρδου, όπου συνάντησε τον παλιό του φίλο και το πάλαι συμπρόεδρο (λέμε τώρα) της «Κοινωνικής Συμφωνίας» Χάρη Καστανίδη. Και γιατί ο Λάμπρος εγκατέλειψε τη Λούκα και ξανάσμιξε με τον Χάρη; Μάλλον γιατί κατάλαβε ότι το κόμμα (λέμε τώρα) της Λούκας το πούλι να πάρει από τον ΣΥΡΙΖΑ μια έδρα, την οποία φυσικά δια καταλάβει η πρόεδρος. Ολοι οι υπόλοιποι δια είναι για τη λάντζα.

■ Τρεχάτε ποδαράκια μου...

Τη λαϊκή παροιμία «τρεχάτε ποδαράκια μου να μη σας χέσει ο κώλος μου» δυμιζεί το τρίο (Μπελκάντο, Στούζες, προσδέστε ό,τι δέλετε) Βουδούρη-Μουτσιά-Παρασπατίδη. Οι δύο πρώην ΔΗΜΑΡίτες και πρώην ΠΑΣΟΚοι και ο (μόνο) πρώην ΠΑΣΟΚος ανακοίνωσαν ότι η κί-

νηση τους από κίνηση μετατρέπεται σε κόμμα, με το ίδιο όνομα: «Κοινωνία Πρώτα». Ναι υπήρχε και τέτοια πολιτική κίνηση, ανέξαρτη αν με τις πολλές κινήσεις έχουμε

■ Τέσσερα χιλιάρια το δάχτυλο!

Μετανάστης δουλεύει ανασφάλιστος σε καπιταλιστή στην Ηλεία. Κάποια σπιγγή, από αστοχία του ίδιου του καπιταλιστή που πίεζε το χρόνο για να μη χαρέι δευτερόλεπτο, η μηχανή του γκαζόν του αρπάζει το χέρι και του κόβει τρία δάχτυλα. Ο καπιταλιστής τον μεταφέρει στο νοσοκομείο της Πάτρας με το αυτοκίνητο του, φροντίζει για την εισαγωγή του, του στέλνει δύο φορές από ένα πενηντάρικο «για τα τοιχάρια του», τον παραλαμβάνει από το νοσοκομείο όταν παίρνει εξπίριο, τον ξοφλάει τα δεδουλευμένα και τον στέλνει «στην ευχή του δεού». Πλέον, με τρία δάχτυλα κομμένα, του είναι άχροτος. Φυσικά, δεν δηλώνει πουδενά το εργατικό απύχημα. Ούτε στην αστυνομία, ούτε στο ΙΚΑ.

Ο μετανάστης είναι ένας από τους 300 απεργούς πείνας. Για καλή του τύχη, πέρασε από τα γραφεία της «Κόντρας» όταν ήταν να ανανεώσει τα χαρτιά του για πρώτη φορά. Είδαμε το μπανταρισμένο χέρι του, τον ρωτήσαμε πι έπαθε, μας είπε κλαίγοντας την ιστορία. Και βάλαμε μπροστά την υπόδεση της διεκδίκησης των δικαιωμάτων του.

χάσει το λογαριασμό. Και τι δα κάνουν, δα κατέβουν αυτόνομα στις προσεχείς ευρωεκλογές; Μάλλον έχουν αυξημένη αίσθηση του χιούμορ, οπότε αποκλείεται. Κάντε τώρα το λογαριασμό: στο ΠΑΣΟΚ και στους «58» δε μέλουν να πάνε, στη ΔΗΜΑΡ δε μέλουν να τους βλέπουν ούτε ζωγραφιστούς (τους δύο πρώτους), στο ΣΥΡΙΖΑ μάλλον δεν τους δίνει σημασία, κάτι καλαμπούρια για Οικολόγους τα λένε για να δειξουν ότι είναι σοβαροί πολιτικοί, ένα δρόμο έχουν: να μαζέψουν και μερικούς άλλους στην επαρχία και να κοιτάξουν αργότερα να χωδούν στον ΣΥΡΙΖΑ. Αργήσατε, παιδιά, αργήσατε πολύ. Ενώ ο γίγαντας Μιχελογιανάκης έδειξε καλύτερα αντανακλαστικά και προπανός αίσθηση του timing, με αποτέλεσμα να είναι αυτή τη στιγμή βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ και να έχει εξασφαλισμένη την επανεκλογή του.

■ Κρείττον σιγάν

Την αγόρασε τη σπιταρώνα στο Λονδίνο ο Notis Μηταράκης, αλλά αντί να το βουλώσει βγάζει και γλώσσα. Είναι λέει «σε πολυκατοικία του 1935» [μας περνάει και για μαλάκες, δηλαδή, λες και δεν ξέρουμε τι πολυτελεία έχουν αυτές οι παλιές πολυκατοικίες στα πολυτελή κέντρα των ιστορικών ευρωπαϊκών μητροπόλεων], «το απέκτησε πριν επιστρέψει στην Ελλάδα, όταν ζούσε και δούλευε στην Αγγλία» και αποτελεί «προϊόν της δουλειάς του στον ιδιωτικό τομέα, στο εξωτερικό».

Ας πούμε ότι τα δεχόμαστε αυτά. Πώς όμως να δεχτούμε την πρόκληση που ακολουθεί; «Θα επαναλάβω κάπι που το είπα και στη Βουλή. Τόσο το πολιτικό όσο και το δημοσιογραφικό κατεστημένο πρέπει να συνηδίσει στην ιδέα ότι με την πολιτική δα ασχολούνται και αυτοί που έχουν εργαστεί σκληρά στη ζωή τους. Έχουν εργαστεί στον ιδιωτικό τομέα και έχουν πετύχει». Και γιατί, ρε επιτυχημένη Notis, παράτησε την καριέρα σου στην Eldorado Gold ή όπου αλλού και ήρθες να παραστήσεις τον πολιτευτάκο στην Ελλάδα; Επειδή σε συνεπήρως ο πατριωτισμός και αισθάνθηκες ότι πλέον πρέπει να γίνεις ένας φτωχός βουλευτής που δα προσφέρει στην εδνική προσπάθεια;

■ Υποκλινόμαστε

Απλώς υποκλινόμαστε στην υψηλότατη διανόηση της υψηλοτάτης Αννας-Μισέλ Ασημακοπούλου: «Η κυβέρνηση δα ακολουθήσει τη γραμμή του πρωδυουργού. Θα προσπατεύσει τους φτωχούς, ανέργους και τα μεσαία στρώματα και δα πιάνει τους μπαταχτσήδες. Είναι λίγες οι ημέρες και δα το δούμε. Ολα περνάνε από το στομάχι. Ακόμη και ο έρωτας...».

■ Γραμμή Βουλγαράκη

Ασφαλώς δεν υπάρχει τίποτα παράνομο στο τζογάρισμα μέσω διάφορων funds, το οποίο –όπως φαίνεται– αφήνει καλά κέρδη σε... αριστερούς οικονομολόγους όπως οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ Τσακαλώτος και Σταδάκης. Όλοι γνωρίζουμε, βέβαια, πώς ενεργούν αυτά τα funds, πώς ξεπατώνουν οικονομίες, πώς αγοράζουν και «εξυγιαίνουν» επιχειρήσεις με μαζικές απολύσεις και λουκέτα κτλ. Αναφωτιόμαστε, λοιπόν, πέραν όλων των άλλων (π.χ. πώς γίνεται η επιλογή του τζογαρίσματος), πόσο ηδική είναι μια τέτοια οικονομική δραστηριότητα. Από την άλλη, όμως, δυμόμαστε το δόγμα Βουλγαράκη [«ό, τι είναι νόμιμο είναι και ηδικό»] και... συγκρατούμαστε.

■ Τι σκι, τι γουρουνοπούλα

Ως γνωστόν, οι τροίκανοί άφησαν σε εκκρεμότητα τη διαπραγμάτευση για τα μέτρα του 2014 με τη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου και αναχώρησαν για σκι στους βορειοευρωπαϊκούς ορεινούς όγκους. Φαίνεται πως ζήλεψε κι ο κυρ-Φώτης και άφησε σε εκκρεμότητα τη σύγκληση της νέας ΚΕ της ΔΗΜΑΡ, την οποία όρισε για τις 11 Γενάρη. «Για να ξεκουραστούν και τα στελέχη», όπως διέρρευσε από «αρμόδια πηγή» προς τους δημοσιογράφους. Η γουρουνοπούλα και το τοίπουρο δα βοηθήσουν να γίνουν οι αναγκαίες παρασκηνιακές διεργασίες και να βρεθεί και το πρόσωπο του νέου γραμματέα. Λέγεται ότι δα αναζητείται λαμπερός νέος, για να τεδεί απέναντι στον Τσίπρα, τον Ανδρουλάκη και τον Παπαμικό. Για να δούμε...

■ Αντέχουν τα κάστρα

Πέμπτη και καταϊδρωμένη η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ στο Οικονομικό Επιμελήτηριο. 32% η ΝΔ, 24% το ΠΑΣΟΚ, 8% το ΣΥΡΙΖΑ. Μπορεί ν' ανέβηκε από το 5% που είχε στις προηγούμενες εκλογές, όμως το ποσοστό είναι εξαιρετικά φτωχό για κόμμα εξουσίας. Το αποτέλεσμα δεν είναι, βέβαια, «ψήφος εμπιστοσύνης» στην κυβέρνηση και «ξεκάθαρη απάντηση σε όλους εκείνους που ακολουθούν τον εύκολο δρόμο του λαϊκισμού», όπως δήλωσε ο Μιχελάκης. Ούτε δείχνει... σχιζοφρένεια, αν αναλογιστούμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σίγουρα πρώτο κόμμα αυτή τη στιγμή. Δείχνει ότι ορισμένα συντεχνιακά κάστρα αντέχουν ακόμη. Κάποιοι απ' αυτούς που ενδεχομένως δα ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές, στις συντεχνίες πάνε με τις διαμορφωμένες ισχυρές κλίκες.

Οσκαντζόχοιρος, όταν αισθάνεται ότι απειλείται, κουλουριάζεται και μετατρέπεται σε μια αγκάθινη μπάλα. Τα αγκάθια είναι τα όπλα του. Γ' αυτό και είναι άστοχη η παρομοίωση της τακτικής του Περισσού με αυτή του σκαντζόχοιρου. Γιατί ο Περισσός δεν έχει «αγκάθια». Αυτό που κάνει είναι η προσπάθεια ενός αστικού-ρεφορμιστικού κόμματος να αντιμετωπίσει τους αντιπάλους του και να συσπειρώσει τα μέλη του μ' έναν επαναστατικό βερμπολισμό, ο οποίος όμως ακυρώνεται από την πρακτική πολιτική του. Γ' αυτό και δεν τρομάζει την αστική τάξη. Αυτός ο ιδιόμορφος σεκταρισμός, που στηρίζεται στο δίπολο «επαναστατικός βερμπολισμός – αστική πολιτική», είναι ευεξήγητος με τα όπλα της μαρξιστικής κοινωνιολογίας κι αυτό θα επιχειρήσουμε να δείξουμε, εν συντομίᾳ, παρακάτω.

Εχει κάθε λόγο ο ΣΥΡΙΖΑ να σηκώνει καπνό παραλλαγής, υπερασπιζόμενος τον Χ. Φλωράκη. Να βγαίνει ο Π. Λαφαζάνης («Βήμα της Κυριακής», 8.12.13) και να αποτίει φόρο τιμής στον Χ. Φλωράκη, καταγγέλλοντας τις «μικροπρέπειες» σε βάρος της στήλης;

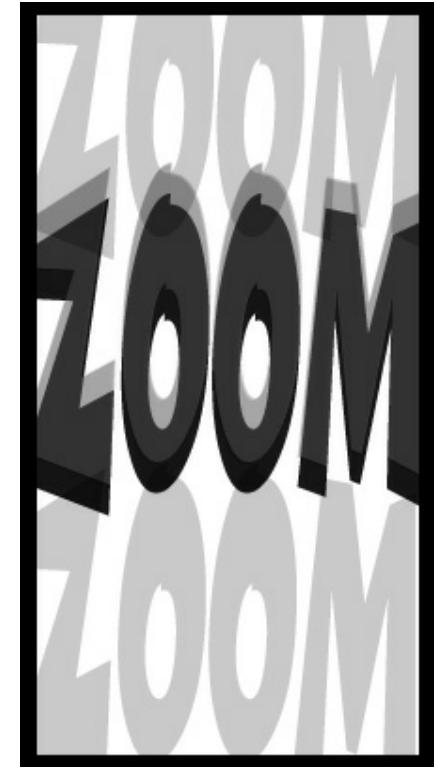
ναι η ογωνία του 1990-91, όταν απειλήθηκε η ίδια η αυτοτελής κομματική της συγκρότηση. Αν τότε κόντεψε να χάσει τα κλειδιά του Περισσού, φονταστείτε τι θα πάθαινε αν σήμερα, με τον δυσμενέστατο συχεισμό δυνάμεων σε βάρος της, επεδίωκε οποιασδήποτε μορφής συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι ο Περισσός ένα επαναστατικό κόμμα ή έστω ένα κόμμα που αναζητά τον επαναστατικό αναπροσοντολισμό του; Την απάντηση μπορεί κανείς να την αναζητήσει στην πολιτική του πρακτική. Να θυμίσουμε μήπως τη στάση του το Δεκέμβρη του 2008, όταν τον επανούσαν ακόμα και οι πιο συντηρητικοί πολιτικοί και δημοσιογραφικοί παράγοντες για την υπεύθυνη στάση του; Να θυμίσουμε τη στήριξη της Παπαρήγα, ότι «στη λαϊκή επαναστασή δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι»; Να θυμίσουμε την αυτόκλητη μετατροπή του σε φρουρό του αστικού κοινοβούλιου; Να θυμίσουμε τη διαφράγματη κάθε ενέργειας λαϊκής αντιβίας; Τι να πρωτοθυμίσουμε στον περιορισμένο χώρο της στήλης;

κτηρίστηκε... δεξιός οπορτουνισμός! Το γεγονός ότι αυτή η πολιτική τακτική προετοίμαζε (και τελικά προετοίμασε) την επανάσταση του 1946-49, τη μοναδική προλεταριακή επανάσταση που έγινε στην Ευρώπη μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο, αποτελεί προφανώς... ασήμαντη λεπτομέρεια.

Το επόμενο βήμα είναι το πέρασμα του Περισσού σε καθαρόσαμες τροποκιστικές θέσεις και έγινε με άρθρο του ΠΓ, που δημοσιεύεται στο τελευταίο τεύχος του θεωρητικού τους περιοδικού. Εκεί διαβάζουμε τα εξής εκτιλητικά: «Στα περισσότερα προγράμματά του (το ΚΚΕ) διατύπωνε με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τη λαθεμένη στρατηγική των σταδίων, υπό την καθοδήγηση και της ΚΔ. Στην προείδηση επίσης έπαιξε ρόλο το 7ο Συνέδριο της Διεθνούς για το αντιφαστικό μέτωπο».

Η κρυφή γοητεία του τροποκισμού

του, τις οποίες προφανώς διαπράττουν οι επίγονοί του στον Περισσό. Μ' αυτή την τακτική τα έμπειρα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ σπρώχνουν τον Περισσό σε βαθύτερη σεκταριστική αναδίπλωση, γεγονός που μεγαλώνει τον «ζωτικό χώρο» του ΣΥΡΙΖΑ στ' αριστερά του (για τη διεύρυνση προς τα δεξιά φροντίζει ο Τσίπρας). Ομως, το πρόβλημα για τον Περισσό δεν είναι ο Φλωράκης. Το πρόβλημά του είναι πώς θ' αποφύγει τη μεγάλη πίεση που του ασκεί ο ΣΥΡΙΖΑ.

Για το μηχανισμό του Περισσού, η εμπειρία του 1988-1990 με τον Συνασπισμό υπήρξε τραυματική. Συνεργάστηκαν με τους «ανανεωτικούς» της ΕΑΡ και αντί να

τους μετατρέψουν σε παρακολούθημα της δικής τους πολιτικής (τα μεγέθη ήταν συντριπτικά υπέρ του Περισσού και κατά της παρέας του Κύρκου), κόντεψαν να χάσουν το ίδιο τους το κόμμα. Στο τσακάτιφεραν να νικήσουν το 1991, στα δυο συνέδρια που οργάνωσαν εκείνη τη χρονιά. Και ήταν ο Φλωράκης που έγειρε αποφασιστικά την πλάστιγγα, εκτελώντας «παιδοκτονία» (η ομάδα που έφυγε και πήγε στον ΣΥΝ-Δαμανάκη, Αλοβάνος, Λαφαζάνης, Χουντής κ.ά.- ήταν «τα παιδιά του»).

Οσο ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ ήταν ένα κόμμα του 4%, ο Περισσός δε

Πέντε χρόνια από την επιχείρηση «χυτό μολύβι»

Πέντε χρόνια συμπληρώθηκαν από τότε που οι Σιωνιστές εισέβαλαν στη Λαρίδα της Γάζας, σε μία φονική επιχείρηση που παρόμοιά της δεν είχε ξαναγίνει στην Παλαιστίνη την τελευταία 20ετία. Σήμερα, που τα φώτα της δημοσιότητας έχουν σβήσει από την πολύπαθη αυτή περιοχή, η αναφορά σ' αυτό το έγκλημα δεν έχει «επετειακό», ούτε ιστορικό χαρακτήρα. Γιατί μία φονική επιχείρηση που κατέληξε σε ναυάγιο –και μάλιστα του πιο ισχυρού στρατού της περιοχής– αλλά και σε μαρτύριο εκατομμυρίων ανθρώπων που δεν σκύβουν το κεφάλι στους κατακτητές τους, αποτελεί πηγή αισιοδοξίας για την προοδευτική ανθρωπότητα την οποία θέτει συνεχώς προ των ευθυνών της. Με πρώτη ευθύνη την αλληλεγγύη, μέχρι να εκπληρωθούν τα δίκαια του παλαιστινιακού λαού, που εξακολουθεί να βιώνει απίστευτα δύσκολες συνθήκες, όμως συνεχίζει να αντιστέκεται.

Από το μαρτύριο των βομβών...

27 Δεκέμβρη 2008. Μετά από έντεκα μήνες αποκλεισμού της Λαρίδας της Γάζας από τους Σιωνιστές, οι τελευταίοι αποφασίζουν να εισέβαλουν για να φέρουν εις πέρας αυτό που δεν μπόρεσαν να πετύχουν όλα τα άλλα μέσα που είχαν χρησιμοποιηθεί μέχρι τότε: να ανατρέψουν την κυβέρνηση της Χαμάς και να συντρίψουν τις παλαιστινιακές ομάδες αντίστασης που εξακολουθούν να μάχονται στην Λαρίδα της Γάζας.

Τι κι αν η Χαμάς είχε κερδίσει τις εκλογές του 2006 απόλυτα νόμιμα, ακόμα και με το ισχύον διεθνές δίκαιο, πράγμα που επιβεβαίωθηκε περίτρανα ακόμα και από διεθνείς παρατηρητές μεταξύ των οποίων και ο πρώτης πρόεδρος των ΗΠΑ, Τζίμι Κάρτερ; Η «τρομοκρατική» Χαμάς έπρεπε να πέσει πάση θυσία, εκτός κι αν αποδεχόταν τους όρους του Κουαρτέου (ΗΠΑ, Ρωσία, ΕΕ, ΟΗΕ) για διάλυση των ένοπλων ομάδων της Αντίστασης, αποκήρυξη της βίας, αποδοχή όλων των προηγούμενων συμφωνιών που η Παλαιστινιακή Αρχή είχε υπογράψει με το Ισραήλ και αναγνώριση του τελευταίου ως κράτους. Δηλαδή, έπρεπε να αποδεχτεί να βάλει ταφόπλακα στην Αντίσταση και να σκύψει το κεφάλι, την ίδια στιγμή που οι Σιωνιστές έχασαν μια αδίστακτη επέλαση ενάντια σε όλες τις οργανώσεις της Αντίστασης, με στοχευμένες δολοφονίες, σύλληψη του ενός τρίτου των υπουργών της κυβέρνησης που σχημάτισε η Χαμάς, τρεις μήνες μετά το σχηματισμό της, και 24 βουλευτών, καθώς και με εισβολές και επιθέσεις σε παλαιστινιακές πόλεις και χωριά.

Η εισβολή κρατάει 23 μέρες. Μέσα σε αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα, οι Σιωνιστές δολοφονούν 1.419 Παλαιστίνιους (στην πλειοψηφία τους πολίτες), τραυματίζουν πάνω από 5.300 (οι μεσοί ήταν γυναίκες και παιδιά) και προκαλούν ζημιές σε πάνω από 20.000 σπίτια, από τα οποία τα 2.114 καταστράφηκαν ολοσχερώς, ενώ τα 3.242 υπέστησαν τέτοιες καταστροφές που δεν είναι πλέον κατοικήσιμα.

Ομως το στόχο τους δεν τον πε-

■ Πέντε χρόνια από την επιχείρηση «χυτό μολύβι»

Πέντε χρόνια αποκλεισμού και αντίστασης

συμφωνίας μετακινήσεων και πρόσβασης μεταξύ Σιωνιστών και Παλαιστινιακής Αρχής από την εποχή των συμφωνιών του Οσλο ακόμα, το Ισραήλ επιβάλλει τελικό έλεγχο στο πέρασμα της Ράφα στα σύνορα με την Αίγυπτο. Σύμφωνα με στοιχεία του Παλαιστινιακού Κέντρου Ανθρώπινων Δικαιωμάτων (PCHR), τον περασμένο Αύγουστο επιτράπηκε να περάσουν τα σύνορα κατά μέσον όρο 212 φορτηγά την ημέρα. Αν σκεφτεί κανείς ότι πριν τον αποκλεισμό περνούσαν 570, μπορεί να καταλάβει πόσο ασφυκτικός είναι ο ισραηλινός έλεγχος.

Τα υλικά που επιτρέπεται να εισαχθούν στη Λαρίδα είναι τα άκρως απαραίτητα για να αποφευχθεί ανεπιτανόρθωτη ανθρωπιστική καταστροφή. Να πώς περιγράφει τις συνέπειες του αποκλεισμού το Παλαιστινιακό Κέντρο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων (PCHR) σε παλαιότερη έκθεσή του: «Ο αποκλεισμός είχε καταστροφικές συνέπειες στην οικονομία της Λαρίδας της Γάζας... Τα επίπεδα φτώχειας έχουν φτάσει κατ' εκτίμηση στο 80% ενώ η ανεργία ανέρχεται σε επίπεδα άνω του 42% και σε ορισμένες περιφέρειες, όπως η Χαν Γιούνις, πάνω από 55%. Αυτά τα επίπεδα είναι μεταξύ των υψηλότερων στον κόσμο... Αν και ακριβείς λεπτομέρειες για την πραγματική έκταση της κατάστασης δεν είναι διαθέσιμες, ορισμένα χαρα-

τυχαίνουν. Φοβούμενοι τις απώλειες στα πεδία των μαχών, δεν τολμούν να εισέβαλουν σε πυκνοκατοικημένες περιοχές. Εποιητικά, ενώ ο λαός της Γάζας πανηγυρίζει ανάμεσα στα συντρίμμια. Ο πόλεμος, όμως, κάθε άλλο παρά τελειώνει. Ο αποκλεισμός συνεχίζεται, ετοιμάζοντας το έδαφος για ένα νέο γύρο αναμέτρησης.

...στο μαρτύριο της σταγόνας

Η πολιτική των Σιωνιστών σχετικά με τη Λαρίδα της Γάζας έχει συμπυκνωθεί στη φράση «μαρτύριο της σταγόνας». Δεν αφήνουν να υπάρξει λιμός, άλλα και δεν επιτρέπουν ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης. Αν το δει κανείς από ιστορι-

Από τα «Πάμπερς» στα παπουτσόκουτα

Ολοι οι αναλυτές στην Τουρκία και στο εξωτερικό συμφωνούν στο ότι πίσω από το κύμα συλλήψεων για υποθέσεις διαφθοράς, που έφτασε στα ηγετικά κλιμάκια του κυβερνώντος ΑΚΡ, βρίσκεται το τεράστιο δίκτυο του ιμάμη Φετούλάχ Γκιουλέν, άλλοτε μέντορα και στενού συνεργάτη του Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν. Τις εκτιμήσεις αυτές επιβεβαιώσει οιδιος ο Ερντογάν, που σε ομιλία του στο Ικόνιο υποστήριξε ότι «όσοι υποστηρίζονται από σκοτεινές δυνάμεις και συμμορίες δεν μπορούν να καθορίσουν την πορεία αυτού του έθνους». Είναι δυνατόν να μιλάει ο πρωθυπουργός μιας χώρας για σκοτεινές δυνάμεις και συμμορίες, όταν οι διώξεις ασκήθηκαν από εισαγγελείς και οι συλλήψεις έγιναν από την αστυνομία;

Είναι δυνατόν ο αντιπρόεδρος του Μπουλέντ Αρίντς να δηλώνει ότι «όλη αυτή η επιχείρηση είναι οργανωμένη και έχει μετατραπεί σε ψυχολογικό πόλεμο για να μας πλήξει», να δίνει όρκο πίστης στην ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης και ταυτόχρονα να δηλώνει: «πιστεύουμε ότι οι φίλοι μας είναι αθώοι»; Και την ίδια στιγμή η κυβέρνηση να ξελέγκει σχεδόν την ηγεσία της αστυνομίας (μεταξύ άλλων τους διοικητές της Αντιτρομοκρατικής, της διώξης οικονομικού εγκλήματος, της άμεσης δράσης και της διώξης λαθρεμπορίου και οργανωμένου εγκλήματος), κατηγορώντας την για... κατάχρηση εξουσίας, επειδή προχώρησε σε συλλήψεις χωρίς να ενημερώσει την κυβέρνηση;

Ολα είναι δυνατά σε ένα καθεστώς που ουδέποτε απέκτησε τα χαρακτηριστικά μιας τυπικής αστικής κοινωνίες δημοκρατίας δυτικού ευρωπαϊκού τύπου, σε ένα καθεστώς που παλινδρομεί συνεχώς ανάμεσα στη στρατιωτική δικτατορία κι έναν αναιμικό κοινοβούλευτη

σιμό, σ' ένα καθεστώς στο οποίο οι πολιτικές κλίκες διαπλέκονται με το «βαθύ κράτος» και τα «λόμπι» των καπιταλιστικών οικίων και συχνά λύνοντας διαφορές τους με αίμα.

Το βέβαιο είναι πως ο πρόεδρος της Halk Bank Σουλεϊμάν Ασλάν πιάστηκε «με τη γιδά στην πλάτη». 4,5 εκατ. δολάρια έχει συσκευασμένα σε κουτιά από παπούτσια στο σπίτι του! Το γεγονός μας θύμισε την περίοδο του σκανδάλου Κοσκωτά, όταν οι σωματοφύλακες του ουρανοκατέβατου τραπεζίτη, που δεν ήταν παρά ένας «μπροστινός» που έπλενε χρήμα πολλών (ο πόλεμος Ιράν-Ιράκ προσέφερε τότε χρυσές ευκαιρίες), κατέθεταν πως κουβαλούσαν λεφτά σε κουτιά από «Πάμπερς». Αυτό δεν επιβεβαιώθηκε, άλλα τα παπουτσόκουτα του Ασλάν βρέθηκαν τίγκα στο εκατοδόλαρο. Ακολούθησαν οι συλλήψεις στελεχών του ΑΚΡ, μεταξύ των οποίων ο δήμαρχος της περιοχής Φατίχ της Ισταμπούλ, κολλητός του Ερντογάν, καθώς και οι γιοι τριών υπουργών.

Είναι φανερό πως έχουμε ένα ακόμη επεισόδιο στον διαφράγμα ανάμεσα στις πολιτικές φατρίες της Τουρκίας. Αυτή τη φορά δεν είναι το ΑΚΡ ενάντια στο «βαθύ κράτος» ή το ΑΚΡ ενάντια στο CHP (Κεμαλιστές). Φαίνεται πως είναι σύγκρουση στο εσωτερικό του ισλαμικού πολιτικού κατεστημένου. Ο Ερντογάν αισθάνεται ανασφαλής κι αυτό φαίνεται από το μαζικό έχλωμα αξιωματικών της μπαταρίας, που είχαν τοποθετηθεί εκεί από το ΑΚΡ. Φαίνεται πως η κλίκα του Γκιουλέν κατάφερε να δημιουργήσει τις δικές της προσβάσεις στο καινούργιο «βαθύ κράτος» που δημιούργησαν οι ισλαμιστές, αφού κατάφεραν να νικήσουν τους στρατηγούς του παλιού «βαθύ κράτους». Ο τουρκικός λαός, βέβαια, δεν μπορεί να περιμένει τίποτα από καμιά εξουσιοδοτική κλίκα.

κτηριοτικά παραδείγματα παρατίθενται παρακάτω. Πριν από την έναρξη του παράνομου ισραηλινού αποκλεισμού τον Ιούνιο του 2007, υπήρχαν 3.900 επιχειρήσεις που λειτουργούσαν στη Λαρίδα της Γάζας, απασχολώντας περίπου 150.000 εργάτες, που τροφοδοτούσαν περίπου 500.000 άτομα. Σαν συνέπεια του αποκλεισμού, το 90% αυτ

Το 2013 αφήνει βαριά λαβωμένη την Εκπαίδευση

Μαύρη χρονιά για την εκπαίδευση ήταν το 2013. Αρμαγεδώνας κυριολεκτικά τη σάρωσε. Δεν έμεινε κομμάτι της που να μη χτυπήθηκε άγρια. Δικαιώματα σαρώθηκαν, αγριανθρωπικοί νόμοι, που λογίζουν τη μόρφωση για εμπόρευμα και μετρούν την εκπαίδευση με τη μεζούρα της «ανταποδοτικότητας» πήραν σάρκα και οστά, οι πύλες για την ιδιωτικοποίηση σημαντικών πλευρών της λειτουργίας της άνοιξαν διάπλατα, τα ονειρά της νεολαίας της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή εκπαίδευση μπήκαν στο μύλο και αλέθονταν, ενώ γνώρισε πιένες το όργιο τρομοκρατίας και καταστολής. Μέσα σε τούτη την πυκνή ομήλη, τώρα που ξεψυχάει βαριά λαβωμένο από την κρίση το 2013, το φως που σκορπάει η φωτιά της μεγάλης απεργίας των διοικητικών υπαλλήλων του ΕΚΠΑ, που αντέχει, παραμερίζοντας θεούς και δαίμονες που πέσαν πάνω της να την ξεσκίσουν, μας γεμίζει ελπίδα.

Ασφαλώς, την «πιμητική» της στην οικονομία επίθεση τούτη τη χρονιά είχε η τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Που καταρχήν συρρικνώθηκε με το κακόφημο σχέδιο «Αθηνά», ώστε να επιτευχθούν η δραστικότατη περικοπή των δαπανών, το τσάκισμα της ιστορικά διαμορφωμένης τάσης της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακές σπουδές και η δημιουργία περαιτέρω προϋποθέσεων για την εμπορευματοποίηση του δημόσιου Πανεπιστήμιου και την απόλυτη υπο-

ταγή του στην αγορά. Πανεπιστήμια εξαφανίστηκαν από τον ακαδημαϊκό χάρτη και μια εκαποντάδα περίπου Τμημάτων ΑΕΙ και ΤΕΙ (με το βαρύ φόρο αίματος να πληρώνουν τα ΤΕΙ) εξαύλωθηκαν.

Η πολιτική συρρίκνωσης και ιδιωτικοποίησης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, που ξεκίνησε με τους νόμους Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου, έμπηξε βαθιά το μοναδικό και στις ζωές των εργαζόμενων. 1349 διοικητικοί υπαλλήλοι οδηγούνται στη διαθεσιμότητα και τα ιδρύματα αδυνατούν στην κυριολεξία να λειτουργήσουν, ενώ ακολουθεί και η «αξιολόγηση των δομών» και η δεύτερη φάση του σχεδίου «Αθηνά».

Απανωτά τα χτυπήματα και στη δευτεροβάθμια και πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Από πού να ξεκινήσει και πού να σταματήσει κανείς. Εκατοντάδες τα κενά ακόμη και στο τέλος της σχολικής χρονιάς, χλιδίας οι «χαμένες» διδακτικές ώρες, μηδενικοί οι διορισμοί εκπαιδευτικών, με το σταγονόμετρο οι προσλήψεις αναπληρωτών (μόνο 2.000, ενώ πέρυσι ήταν 12.000), μπάχαλο πλέον οι εργασιακές σχέσεις, ανύπαρκτες οι δαπάνες για τις λειτουργικές ανάγκες των σχολείων. Στην κορωνίδα η φίμωση, πειθάρχηση και κατατρομοκράτηση των εκπαιδευτικών: Με το ΠΔ για την αξιολόγηση πλέον στην ημερήσια διάταξη, που θα δημιουργήσει τους όρους για τη μισθολογική και βαθμολογική μόρφωση. Ψηφίζει το νόμο για το «νέο Λύκειο», καθιερώνοντας έναν εξετα-

στικό μαραθώνιο, υψώνοντας αυπερβλητους ταξικούς φραγμούς, ιδιοίτερα για τα παιδιά της εργατικής τάξης. Η ασφαλής και με τις ευλογίες του υπουργείου Παιδείας αλλοίζουν, φτιάχνοντας λίστες «υπεράριθμων» και «πλεοναζόντων». Κανείς δεν αισθάνεται ασφαλής και με τι καρδιά και κουράγιο να μπει στην τάξη να διδάξει; Σαρωτικό και το τσουνάμι των συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολικών μονάδων και τμημάτων, ενώ νομοθετήθηκε πια και η αύξηση του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα, υποβαθμίζοντας παραπέρα την εκπαιδευτική διαδικασία. Οι εκπαιδευτικοί γίνονται «λάστιχο». Μπορούν, με μισθούς πείνας, να εξακτινώνται υποχρεωτικά σε όλη τη χώρα, ενώ και το θεσμοθετημένο διδακτικό ωράριο τους αιξάνεται κατά δυο ώρες (στη δευτεροβάθμια), προκειμένου να μειωθούν οι δαπάνες για νέες προσλήψεις.

Η Τεχνικοεπαγγελματική Εκπαίδευση, διοχρονικό για το σύστημα «καθρεφτάκι για τους ιθαγενείς», για να παραπλανάνται δηλαδή τα όνειρα των παιδιών των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, χάνει σ'ένα βράδυ 46 ειδικότητες, προκαλώντας τον αιφνίδιο θάνατο 2.500 εκπαιδευτικών, που τέθηκαν σε διαθεσιμότητα και στέλνοντας στην αγκαλιά των ιδιωτών εμπόρων της γνώσης 26.000 μαθητές.

Η κυβέρνηση πραγματοποεί ένας στρατηγικής σημασίας για το αστικό σύστημα σχέδιο, που αποβλέπει στο τσάκισμα της τάσης της νεολαίας της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση. Ψηφίζει το νόμο για το «νέο Λύκειο», καθιερώνοντας έναν εξετα-

στικό μαραθώνιο, υψώνοντας αυπερβλητους ταξικούς φραγμούς, ιδιοίτερα για τα παιδιά της εργατικής τάξης.

Η τρομοκρατία και η καταστολή είχε χιλιά μύρια πρόσωπα και διαβαθμίσεις: Η καταπάτηση του πανεπιστημιακού ασύλου από τα ΜΑΤ έγινε πλέον ψωμοτύρι, οι αστυνομικές διώξεις ενόπλια σε μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους στην εκπαίδευση πολλαπλασιάστηκαν, οι εκπαιδευτικοί περνούν πειθαρχικό για ψύλλου πήδημα με την ύπουλη κατηγορία «της ανδρομοστης συμπεριφοράς εντός και εκτός υπηρεσίας» και μπαίνουν σε αργία και η επιστράτευση επιβάλλεται ακόμη και στην υπόνοια απεργίας (χαρακτηριστική περίπτωση η απεργία των καθηγητών μέσα στις εξετάσεις, όπου τα φύλλα πορείας επιδόθηκαν πριν ακόμα οι γενικές συνέλευσεις αποφασίσουν την απεργία).

Απέναντι σε όλον τούτο τον Αρμαγεδώνα, αγωνιστικά σκιρτήματα υπήρξαν. Πλην, όμως, αδύναμα, που δεν μπρόσεαν να αποτινάξουν τα βαρίδια του ηττημένου εργατικού κινήματος και να ξεφύγουν από τα πλοκάμια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Μοναδική εξαίρεση η απεργία των διοικητικών υπαλλήλων του ΕΚΠΑ, που έτσι όπως εξελίχθηκε δημιούργησε ρωγμές, άνοιξε δρόμους και ανέδειξ όσο κανένας άλλος αγώνας των τελευταίων χρόνων την απαίτηση για την πολιτική και ταξική ανασυγκρότηση της τάξης.

Δείγμα τυπικόν

Την ποιότητα της αστικής πολιτικής την καταλαβαίνεις καλύτερα όταν κάποιο στέλεχός της ξεπέσει και ιδιαίτερα στην περίπτωση που επιλεγεί ως αποδιοπομπαίος τράγος από φίλους και αντιπάλους. Από την άποψη αυτή, ο Μιχάλης Λιάπτης αποτελεί τυπικό δείγμα.

Δεν ξέρουμε αν του την είχαν στημένη από την αρχή ή αν όλα ξεκίνησαν από έναν τυπικό έλεγχο κάποιων μπάτων που παραλήγο να τους χτυπήσει με τη τζιπούρα του. Το σύγουρο είναι πως από τον έλεγχο και μετά όλα εξελίχθηκαν βάσει «εντολής άνωθεν». Ήταν μια ευκαιρία για τον Σαμαρά (μέσω Δένδια) να κάνει μια προπαγάνδα ισονομίας και ταυτόχρονα να ρίξει και μια μοχαΐρια στο καραμανλικό στρατόπεδο. Άλλως δε θα διαπόμπευαν έναν πρώην υπουργό για μερικά πλημμελήματα και τροχαίες παραβάσεις (δεν είχε άδεια για τον κοτσαδόρο και τα φιμέ τζάμια!).

Κι ο Λιάπτης; Εδώ είναι το θέμα. Συμπειριφέρθηκε σαν κλεφτοκοτάς. Πήγε να αρθρώσει υπερασπιστικό λόγο λεσ και ήταν παιδάκι του νηπιαγωγείου που απολογούνταν στη δασκάλα του για κάποιες αταξίες. Τον χτύπησε η κρίση, είπε, και γ' αυτό παρέδωσε στις πινακίδες από το τζίπ. Και την ίδια ώρα, ανακοίνωσε ότι ήταν έτοιμος να φύγει για ταξίδι στην Ασία! Δεν κυκλοφορούσε με τις μαϊμού πινακίδες, είπε, αλλά τις έβαλε εκείνη τη μέρα για να φορτίσει τη μπαταρία επειδή θα έφευγε για ταξίδι. Τόσους μήνες (από τον Αύγουστο) δεν ξαναφόρτισε τη μπαταρία του (υποτίθεται) ακινητοποιημένου τζίπ και θυμήθηκε να το κάνει επειδή θα έλειπε μερικές μέρες για διακοπές; Αστεία πράγματα.

Οσο ήταν εν ενεργεία πολιτικός ο Λιάπτης δεν ήταν η χειρότερη περίπτωση αστού πολιτικού. Δεν είχε τη συμπεριφορά του σκληρού δεξιού, αλλά ενός μοντέρνου συντηρητικού πολιτικού, χωρίς ακραίο λόγο, με διάθεση καλού συζητήση. Ισως επειδή στα νιάτα του αριστέριζε (όπως έλεγε), ίσως επειδή έζησε για κάποια χρόνια στο Παρίσι, έφτιαξε ένα τέτοιο στιλάκι. Στην πραγματικότητα, ήταν ένας αδίστακτος αστός πολιτικός, όπως είναι όλοι, ανεδάρτητα από το πώς εμφανίζονται στο δημόσιο λόγο τους.

Πού γαλουχήθηκε ο Λιάπτης; Στην «ουλή» του μπάρμπα του, του «εθνάρχη». Ήταν μαζί του στο αεροπλάνο του Ζιοκάρ Ντ' Εστέν που τον έφερε από το Παρίσι για ν' αναλάβει το τιμόνι της καπιταλιστικής Ελλάδας, εκείνο το βράδυ του Ιούλη του 1974, που το χουντικό πολιτικό καθεστώς κατέρρεε. Ήγιε ο στενότερος συνεργάτης του, ο διευθυντής του πολυτεχνείου της Αθήνας. Και όσο ήταν πρωθυπουργός και μετά στην προεδρία της Δημοκρατίας. Ο Μητσοτάκης διατάχτηκε να τον κάνει υφυπουργό Εμπορίου και έτσι ξεκίνησε την πολιτική του καριέρα.

Αυτό που αποκαλύπτει σήμερα, στη φάση της απόλυτης κατάντιας του, που ο Σαμαράς τον μετέτρεψε σε σάκο του μποξ, δεν είναι καινούργιο. Είναι η αποκάλυψη αυτού που πάντοτε υπήρξε.

Δεν είναι η εξαίρεση στον κανόνα ο Λιάπτης, είναι ο κανόνας που επιδεικνύεται ως εξαίρεση, για να «καθαριστεί» το πολιτικό σύστημα.

πίνακες της διαθεσιμότητας και με κάποιους λίγους απ' τους διαδέσιμους που είτε αφελώς

Οικονομική Εξόρμηση

Οκτώβρης 2013
Φλεβάρης 2014

Η «Κόντρα»
χρειάζεται τη
στήριξή σας για
να αντέξει

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

Αυτή τη φορά ο κεντρικός τραπεζίτης Γ. Προβόπουλος υπτίρξε... άκρως πολιτικός, εστιάζοντας την Ενδιάμεση Εκθεση Νομισματικής Πολιτικής της Τραπέζης της Ελλάδος στην προειδοποίηση προς τις πολιτικές δυνάμεις να αποφύγουν την πόλωση και την αντιπαράθεση, διότι συνιστούν κίνδυνο για

θήσει τον Σαμαρά, από «απαισιόδοξος» μετατράπηκε συγκυριακά σε «αισιόδοξο». Πρέπει, βέβαια, να κρατήσει και το ρόλο του αυστηρού τεχνοκράτη, του μπαμπτά της οικονομίας, ο οποίος φροντίζει να μην κάνουν αταξίες τα παιδιά του χειρίζονται την πολιτική και υφίστανται τη λαϊκή πίεση. «Η σταθεροποίηση της κατανάλωσης, η οποία θα

τάχυνηση των ιδιωτικοποιήσεων. Ας δούμε έναν προς έναν αυτούς τους παράγοντες για να δούμε αν δικαιολογείται η αισιοδοξία.

Η «επιβράδυνση της πτώσης της κατανάλωσης» μόνο ως ανέκδοτο αικούγεται. Από πού θα βρεθούν τα εισοδήματα που θα στηρίξουν την κατανάλωση, η οποία θα

ρούν να βελτιωθούν εξαγωγές και τουρισμός στην Ελλάδα;

Τα στοιχεία της Eurostat για το τρίτο τρίμηνο του 2013, που δημοσιεύτηκαν στα μέσα του Νοέμβρη, έδειξαν καπιταλιστική ύφεση στις χώρες του Νότου και αναπτυξιακό φρένο στο σύνολο της Ευρωζώνης, που δεν διήγε

Μύθος η επερχόμενη ανάπτυξη

τη σταθερότητα της οικονομίας και τις θετικές προοπτικές του 2014.

Πώς ξαφνικά ο απαισιόδοξος (μέχρι και την προηγούμενη έκθεσή του) Προβόπουλος ανακαλύπτει τις θετικές προοπτικές του 2014; Δεν είναι δύσκολο να βρούμε την απάντηση. Ο Προβόπουλος έχει αφεντικά (στην EKT και στο ελεγχόμενο από τη Γερμανία σύστημα διοίκησης της Ευρωζώνης) και τ' αφεντικά θελουν μέχρι τις ευρωεκλογές να πνέει από παντού άνεμος αισιοδοξίας. Θέλουν να περιορίσουν την επιρροή των λεγόμενων ευρωπεπτικών κομμάτων, προς τα οποία προσφεύγει ένα όλο και μεγαλύτερο τμήμα των φημοφόρων από τα εργαζόμενα στρώματα των ευρωπαϊκών χωρών, τα οποία ασφυκτιούν από την κρίση και τα αντιλαϊκά-αντεργατικά μέτρα με τα οποία τη διοχειρίζονται οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου.

Επειδή, λοιπόν, τ' αφεντικά θελουν αισιοδοξία και επειδή ο Προβόπουλος είναι και παραδοσιακός δεξιός και επομένως έχει έναν παραπάνω λόγο να θέλει να βοη-

ηση που καταγράφεται είναι ακόμη εύθραυστη», σημειώνει ο κεντρικός τραπεζίτης. Γ' αυτό και η οικονομική πολιτική πρέπει να παραμείνει προστλωμένη στην πραγματοποίηση διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων και να μην αποκλίνει από το πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής.

Οι προοπτικές, όμως, για το 2014 είναι θετικές κατά τον Προβόπουλο. Θα υπάρξει ανάπτυξη κατά 0,5% (έβαλε λίγο πιο κάτω από το 0,6% που προβλέπουν κυβέρνηση και τρόικα), ενώ και η ανεργία θα πέσει κατά 1% σε σύγκριση με το 2013. Γ' αυτό «απαιτείται η σύμπλευση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων σε μια εθνική πολιτική για την έξodo από την κρίση και την ανάκαμψη», λέει με νόημα ο Προβόπουλος.

Πώς στηρίζεται, όμως, η εκτίμηση για θετικές προοπτικές; Στην επιβράδυνση της πτώσης της κατανάλωσης, στις εξαγωγές και τον τουρισμό, στη μικρή άνοδο των επενδύσεων, στην ταχύτερη σε σχέση με το παρελθόν απορρόφηση κοινωνικών κονδυλίων και στην επι-

συνεχίσει να πέφτει αλλά με χαμηλότερο ρυθμό; Πώς θα σταματήσει η διαδικασία φτωχοποίησης της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας;

Η ταχύτερη απορρόφηση των κοινωνικών κονδυλίων αφορά μόνο τους αυτοκινητόδρομους και ακόμα και ένας πρωτοετής οικονομικής σχολής γνωρίζει ότι η επίπτωση στην αναπτυξιακή ροπή δεν μπορεί παρά να είναι ελάχιστη. Η επιτάχυνση των ιδιωτικοποίησεων είναι ένα ευχαλόγιο που το ακούμε κάθε χρόνο. Η άνοδος (έστω και μικρή) των επενδύσεων εξαρτάται απ' όλα τα υπόλοιπα. Τι μένει; Ο τουρισμός και οι εξαγωγές.

Ο ελληνικός καπιταλισμός συναλλάσσεται κυρίως με την ΕΕ και την Ευρωζώνη. Σ' αυτή κατευθύνεται το σύνολο σχεδόν των εξαγωγών του, απ' αυτή προέρχεται ο κύριος όγκος του τουριστικού ρεύματος. Επομένως, η πρόβλεψη για εξαγωγές και τουρισμό εξαρτάται από τις οικονομικές προοπτικές στην ΕΕ. Δείχνουν, άραγε, σχετική ανάπτυξη οι οικονομικές προοπτικές στην ΕΕ, ώστε να συνάγεται εξ αυτού ότι μπο-

ρούντωστε καμιά αναπτυξιακή άνοιξη. Το τρίτο τρίμηνο του 2013, η ισχυρότερη οικονομία της Ευρωζώνης, η Γερμανία, σημείωσε ασθενική ανάπτυξη 0,3%, ενώ η δεύτερη στη σειρά Γαλλία συκάρισε με ύφεση -0,1%. Η τρίτη οικονομία, η Ιταλία, συνέχισε να έχει ύφεση για ένατο συνεχές τρίμηνο. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι η Γαλλία μπήκε σε ύφεση λόγω της πτώσης των εξαγωγών και της σημαντικής μείωσης των επενδύσεων, γεγονός που τροφοδότησε τότε ένα νέο γύρο γαλλο-γερμανικών αντιπαραθέσεων, καθώς η Γαλλία (και όχι μόνο) κατηγορεί τη Γερμανία για πρακτικές «κοινωνικού ντάμπινγκ», που της επιτρέπουν να έχει μεγάλο εμπορικό πλεόνασμα, στραγγαλίζοντας την ανάπτυξη στις υπόλοιπες χώρες της Ευρωζώνης. «Κοινωνικό ντάμπινγκ», δηλαδή χαμηλή λαϊκή κατανάλωση, στη Γερμανία, ύφεση στη Γαλλία και την Ιταλία, αναιμική ανάπτυξη (από 0,1% μέχρι 0,4%) στις άλλες χώρες, ποια είναι εκείνη η σημαντική που θα απορροφήσει ελληνικές εξαγωγές και θα στείλει τουριστές;

Δεκάρα τοσακιστή δε δίνουν για την εκπαιδευτική διαδικασία οι κύριοι και οι κυρίες με τις τηβένους. Ανέδειξαν τους εαυτούς τους σε αιχμή του δόρατος της πιο αντιδραστικής, της πιο μαύρης μερίδας του καθηγητικού κατεστημένου και ενεργώντας σαν γκάνγκστερ ασκούν έναν ωμό εκβιασμό στους φοιτητές της Νομικής. Δεν είναι μόνο ρεβανσιστικό το κίνητρό τους. Στόχος τους είναι η απόλυτη υποταγή. Η καθυπόταξη του φοιτητικού κινήματος της Σχολής, που στάθηκε με αξιοπρέπεια στο πλευρό των απεργών διοικητικών υπαλλήλων και εμπόδισε το μαύρο κατεστημένο της Σχολής να υλοποιήσει τα σχέδιά του: ν' ανοίξει τη σχολή διαρκούστης της απεργίας, για να υπηρετήσει τα σχέδια του Αρβανιτόπουλου.

Σε δηλώσεις του στα «Νέα», ο Φορτσάκης εμφανίστηκε με ύφος... Παττακού: «Αν στην εξεταστική κατόπιν συμβούν καταλήψεις ή προκληθεί νέα ανωμαλία, δεν θα διστάσουμε να ακυρώσουμε και το επόμενο εξάμηνο!»

Αλλοι καθηγητές, ανωμάλως αυτοί, δίλωναν στην ίδια φυλλάδια, πως «όσοι φοιτητές δεν θέλουν να συμβεί αυτό (σ.σ. η απώλεια του εξάμηνου) ας πήγαιναν στις συνελεύσεις να ψηφίσουν εναντίον των καταλήψεων και του κλειστού Πανεπιστημίου».

Από τη μια, εκβιασμός και απειλές για απώλεια και του επόμενου εξάμηνου, με στόχο να δηλώσει το φοιτητικό κίνημα της σχολής ότι αποτάσσεται τις καταλήψεις και την «ανωμαλία» και πλέον θα είναι ίσου χαλιέργειας του «κοινωνικού αυτοματισμού». Κάλεσμα στους φοιτητές να μετατραπούν σε όχλο που θα προσέρχεται στις γενικές συνελεύσεις και θα καταψηφίζει κάθε αγωνιστική απόφαση, μπροστά στον τρόμο ότι πλέον τα εξάμηνα θα χάνονται. Κάλεσμα στους φοιτητές να συνταχθούν πίσω από το τραμπουκαρί της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, που φέρει βαρέως το ότι αυτή τη φορά δεν κατάφερε να μετατρέψει τη Νομική σε φέουδο του.

Το εξάμηνο μπορεί να κερδηθεί και τα σχέδια των τηβενοφόρων γκάνγκστερ μπορούν ν' ακυρωθούν, αν το φοιτητικό κίνημα αντιδράσει «όπως πρέπει».

Γκάνγκστερ με τήβενο

Το καθηγητικό κατεστημένο της Νομικής του ΕΚΠΑ αποφάσισε, κατά πλειοψηφία, ότι το εξάμηνο χάθηκε. Η απόφαση, βέβαια, είναι υπό αίρεση, αλλά εδώ δεν μας απασχολεί αυτό. Μας απασχολεί η ουσία της απόφασης.

Είναι άραγε το καθηγητικό κατεστημένο της Νομικής, με επικεφαλής τον περιώνυμο Φορτσάκη, το μόνο κομμάτι του καθηγητικού κατεστημένου που στέκεται με υπευθυνότητα έναντι της εκπαιδευτικής αποστολής του; Το κατεστημένο όλων των άλλων σχολών και η σύγκλητος, που αποφάσισαν την αναπλήρωση των χαμένων και ωρών διδασκαλίας βγάζοντας μάλιστα και πρόγραμμα που φτάνει μέχρι τις αρχές του Αυγούστου, διακατέχεται από εκπαιδευτική ανευθυνότητα; Ο Φορτσάκης και μερικοί ακόμη της Νομικής είναι οι μόνοι υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί στο μεγαλύτερο πανεπιστήμιο της χώρας;

Κι αφού είναι τόσο υπεύθυνοι και τόσο άτεγκτοι στο τι σημαίνει διδασκαλία (άλλα, βέβαια, υποστηρίζουν οι φοιτητές τους, αλλά ας κάνουμε πως δεν τ' ακούσαμε), γιατί δεν τους είδαμε να ξιφουλκούν κατά του υπουργού